

Розпившись по шинках, мужва-зłodії
Вночі дом божий, церкву, обікрали.
Тверезі соцькі й старшини сільські
Отамана зłodійського піймали.

Піп зłodіяку зве до мирового,
До нашого мирського трибуналу,
І мировий, як слід, харциза злого
Готов за певну осудити кару.

Но, будши у законі "оглашеним "
(Сі мирові на те вже й породились),
Рече судящимся, як людям темним:
"А може б, ви, панове, помирились? "

"Що ж? я готов! — озветься зłodіяка;
А піп: "Із зłodієм мені миритись?! "
Суддя насупивсь: "Що се за бурлака?
Не хоче з меншим братом поділитись! "